

Triglavu.

Mogočni glavlar, visoki Triglav,
Ti ded tisočerih spominov!
Opeva te toliko sinov,
Sprejemi še moj iskreni pozdrav!

S teboj osamèl in vendar vesel,
Četudi v pokrájini ožji,
Jaz čutim ob tvojem podnožji
Široko srcé, da glasno bi pel.

Pač vem, da nikdar najjarnejši spev
Osrčja bi tebi ne strésel,
A meni je vselej prinesel
Od sivih skalín slovesen odmev.

Da splaval nazaj moj čili je duh
Stoletje nazaj in stoletje,
Ko tebe so moji očetje
Molili, čeprav ti molčal si gluh.

In mólčal bi še vsem našim prošnjám —
A danes na tvojem pobočji
V zaupnosti nežni, otročji
Sezidal je rod kapelice hram.

V kapelici tej Devica stoji;
V višave nadzemeljske sreče
Obrača za ljudstvo trpeče,
Čim bližja nebes, mileje oči.

Preminja se rod in časovni tók,
Preminja mišljenje njegovo,
Sam dóbo ti staro in novo
Motriš skalovit, kraljevski visók.

In kažeš rodú globoki značaj,
Da vselej življenje betežno
Zdaj tožno srcé, zdaj hvaležno
Dvigával k Bogú, — k bogovom je vsaj.

Sprejemi zató moj srčni pozdrav,
Družabnik nebeškim ti kresom,
Ti znak hrepenenja k nebesom,
Naš ded in naš sin — visoki Triglav!

Anton Medved.

Moja zgodovina.

Rod za rodóm mrè,
Kot za listóm list rmenéva.
Še živim na svetu,
Ali bom ob letu,
Kdo mi to pové? — Nihčè.

A da pride smrt,
Kdo mi to pové drugače?
Za menoj posmeje
Trdi svet se preje,
Kot mi v grobu spíhne prt.

„Hitel je dosèč
Pokoj srca“, bode slula
Moja zgodovina
Kratkega spomina;
„Bil je nekda j — ni ga več . . .“

Anton Medved.

Ob Rinži.

Na tebe gledam, lena reka,
Na meglo, ki nad tabo plava.
Počasi ura mi poteka,
Otožna, težka mi je glava.

Življenja nimaš, Rinža lena,
Ki v gorskih žuborí potokih.
Ne krasi tebe bela pena,
Ker nisi hčérka gor visokih!

Življenje tvoje so gavrani,
Ki kročejo ti nad gladino,
Plesoč na bregu v jatah zbrani
Za živež iščejo drobtino.

Zato drugače struna poje,
Kot pela prej je v domovini:
Gavrani tvoji — misli moje,
Drobtine — meni so spomini.

F. S. Finžgar.

